НЕЗГАСИМА СВІЧА ПАМ'ЯТІ

Голодомор 1932–1933 років — трагедія українського народу

Віртуальна історико-документальна виставка
До Дня пам’яті жертв Голодомору

ЧОРНА СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Голодомор 1932–1933 років — одна з найстрашніших трагедій в історії України.

Це був штучний голод, організований комуністичним тоталітарним режимом. Його жертвами стали мільйони українців — дорослі, діти, люди похилого віку.

Українські родини втрачали найдорожче: близьких, домівки, звичний уклад життя та надію на майбутнє.

Голодомор — не просто сторінка історії. Це незагойна рана українського народу.

ЯК ЦЕ СТАЛОСЯ?

Причиною трагедії стала цілеспрямована політика сталінського режиму.

- Примусова колективізація та розкуркулення.
- Надмірні плани хлібозаготівель.
- Примусове вилучення зерна та інших продуктів.
- Репресії проти селян, які чинили опір.
- Занесення населених пунктів на так звані «чорні дошки».
- Обмеження можливості виїзду голодуючих у пошуках порятунку.

Людей позбавили можливості забезпечити себе найнеобхіднішим — їжею.

1932–1933: РОКИ НЕВИМОВНОГО БОЛЮ

Ключові рішення та події, що поглибили трагедію.

7 серпня 1932 року — ухвалено постанову, відому як «закон про п'ять колосків».

18 листопада 1932 року — запроваджено додаткові репресивні заходи щодо селян, які не виконували хлібозаготівельних планів.

6 грудня 1932 року — з’явилися постанови про занесення сіл на «чорні дошки».

22 січня 1933 року — заборонено виїзд селян з України та Кубані в пошуках хліба.

Весна — початок літа 1933 року — період наймасовішої смертності від голоду.

ЗЛОЧИН БЕЗ ВИПРАВДАННЯ

Голодомор забрав життя мільйонів людей.

Трагедія знищила цілі родини, спустошила українські села, завдала непоправного удару по культурі та національній пам’яті.

28 листопада 2006 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про Голодомор 1932–1933 років в Україні», яким Голодомор визнано геноцидом Українського народу.

Ми пам’ятаємо не лише кількість загиблих. Ми пам’ятаємо людей, чиє життя обірвалося через цей злочин.

ГОЛОСИ, ЯКІ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ

За історичними документами стоять людські долі.

Ті, хто пережив Голодомор, зберегли у своїй пам’яті страшні спогади про порожні домівки, голод, втрату рідних і боротьбу за життя.

Їхні свідчення — голос тих, кого вже немає серед нас.

Пам’ятати їхні історії — означає не дозволити правді зникнути.

Для поглиблення: Національний музей Голодомору-геноциду — розділ «Свідчення».

Свідчення

ДИТИНСТВО, ВКРАДЕНЕ ГОЛОДОМ

Найбільш беззахисними перед голодом були діти.

Вони не розуміли, чому зник хліб зі столу, чому дорослі не можуть їх нагодувати, чому навколо панують страх і смерть.

Дитячі долі були скалічені трагедією. Багато дітей так і не дочекалися свого майбутнього.

Ми маємо пам’ятати про них, щоб кожна дитина мала право на життя, любов, безпеку та щасливе дитинство.

ГОЛОДОМОР У ХУДОЖНЬОМУ СЛОВІ

Література зберігає пам’ять про трагедію та передає біль людських доль.

Пам’ять про трагедію 1932–1933 років живе у свідченнях очевидців та сторінках української літератури.

Інтерактивна презентація-путівник, де зібрано 9 знакових художніх творів, щоденників та досліджень про Голодомор — від класичних романів Василя Барки й Уласа Самчука до унікальних архівних видань Українського інституту національної пам’яті.

Віртуальна книжкова виставка

ПАМ’ЯТЬ У ДОКУМЕНТАХ І СВІТЛИНАХ

Архівні матеріали допомагають відтворити події тих років.

- Офіційна інтерактивна карта Національного музею Голодомору-геноциду

містить інформацію про місця масових поховань, пам'ятники та меморіальні знаки по всій Україні. На ресурсі можна накладати межі адміністративного устрою УСРР 1933 року на сучасну карту та шукати конкретні села чи райони.

УКРАЇНА ПАМ’ЯТАЄ

Пам’ять про жертв Голодомору живе в меморіалах, музеях, книгах і родинних історіях.

Українці вшановують загиблих, запалюють свічки, схиляють голови в скорботі.

Пам’ятні місця нагадують: історію не можна забувати, а правду — приховувати.

Пам’ять об’єднує покоління.

ЗАПАЛИ СВІЧКУ ПАМ’ЯТІ

У четверту суботу листопада Україна вшановує пам’ять жертв Голодомору.

О 16:00 долучаймося до загальнонаціональної хвилини мовчання.

Запалімо свічку у своєму вікні — як символ скорботи, шани та незгасної пам’яті про невинно загиблих.

Нехай її світло стане знаком того, що ми пам’ятаємо.

ПАМ’ЯТАЄМО. ЄДНАЄМОСЯ. НЕ ЗАБУВАЄМО.

Мільйони невинних життів. Одна спільна пам’ять.

Пам’ять про Голодомор — наш моральний обов’язок перед минулим і майбутніми поколіннями.

Віртуальну виставку підготувала: Головченко О.О.

Україна пам’ятає — світ визнає.

Корисні ресурси та джерела:

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ

Спеціальний розділ офіційного веб-порталу Державного комітету архівів України

НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ ГОЛОДОМОРУ